

Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

ΧΡ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ, δημάρχου Μεσολογγίου.
Δράμα εις 3 πράξεις 1933. Ζημάκης.

Στις εορτές του Μεσολογγίου τις τελευταίες, μαζί με τις άλλες ώραιες της στιγμής, οι αρχές του Έθνους που είχαν κατακλύσει την δοξασμένη και την πολυτραγουδισμένη αυτή πόλη, ή πιο ά-

Η Δις ΝΙΟΝΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

πρωταγωνιστήσα εις τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς της. Ξέχαστη, ἀλήθεια, θὰ μείνῃ μιὰ παράσταση.

Παιζότανε ἀπὸ εὐσυνείδητο ντόπιον ἔρασιτεχνικὸν ὄμιλο ἡ «Ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου», γραμμὴν ἀπὸ τὸν κ. Χρ. Εὐαγγελάτο, τὸ δήμαρχο, πὺν καὶ τὸ Σωματεῖο μας ἔχει τὴν τιμὴν καὶ τὴν χαρὰ νὰ συγκαταλέγει μεταξὺ τῶν ἐπιτίμων μελῶν του. Σωσιτὴ γλῶσσα, ὡραία διαδοχὴ τῶν σκηνῶν, ἀκριβὴς αἴσθησις τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος καὶ μιὰ γενικὴ εὐγένεια τὸ χαρακτηρίζου ἀπὸ τὸ κομψὸ ἔργον, πὺν μᾶς γεμίζει ὑπερφάνεια, ὄχι μόνον γιατί εἶναι ἔργον ἀνθρώπου δικοῦ μας, ἀλλὰ γιατί βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἓνα ἔργον, πὺν τὸ χαιρούμα-

στε πὺν βαθειὰ μετ' ὀδηγητὴ τὴν ἀγάπην, πὺν εἶναι ὁ φωτεινὸς ὀδηγὸς τῆς ἀληθινῆς κριτικῆς.

Ὁ συγγραφεὺς ξεχωρίζει μέσα στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία σάν ὁ πὺν ἐκλεκτὸς δήμαρχος, ὁ πὺν ζωντανὸς ἄνθρωπος, πὺν πολλὰς πόλεις τῶν ζηλεύου, ἓνας βαθὺς ἐπιστήμονας καὶ χρειάζοτανε πραγματικὰ μιὰ καινούργια του ἐπιτυχία πὺν σάν διαμάντι δένει ἓνα στεφάνι ἀπὸ λαμπρὰς ἀρετῆς μετ' τὴν χάριν τῆς δραματικῆς μουσῆς.

Σημαντικὴ θέση στὸ ἔργον κατέχει ἡ ὡραία ὄσο καὶ δυνατὴ περιγραφή τοῦ ἀνεμόμυλου, πὺν τὸν ἀνατίναξε ὁ Ἰωσήφ ἐπίσκοπος Ρωγῶν, πρόσωπο ἄδρα ζωγραφισμένον μέσα στὸ δράμα.

Βεβαίως ἡ παράστασις ἔγινε μετ' ἄλλα σκηνικὰ μέσα, τόση ὄμως εὐκρινὴς πατριωτικὴ διάθεσις καὶ λεπτὴ ποίησις τὸ κυριαρχεῖ, ὥστε οἱ ἐλλείψεις αὐτῆς δὲν φάνηκαν καὶ πολὺ. Ὅταν παιχθῇ τὸ ἔργον ἀπὸ τακτικὴν ἐπαγγελματικὸν θιάσον, θὰ δειχθοῦν χωρὶς ἔμπόδιον, οἱ ἀξίες πὺν κρύβει καὶ πὺν ἐνθουσιάσανε τόσο κόσμον στὶς τρεῖς παραστάσεις του, πὺν δόθηκαν στὸ Μεσολόγγιν.

Ἡ ἐκτέλεσις ὄριστη ἀπὸ τὶς διδασκ. Ἀκριβὴ καὶ Ἑλένη Πολίτην, (τοῦ προέδρου τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου καὶ πολιτευτοῦ κ. Γ. Πολίτην), πὺν παίξανε μετ' ἀκριβείᾳ ἡ πρώτη τὸ πρόσωπο τῆς προμάμης τῆς στρατηγίνας Εὐπραξίας Μακρῆ, πὺν φόραγε καὶ τὰ ἴδια τὰ φορέματά της καὶ ἡ δευτέρη μιὰ ἠρωϊκὴ Μεσολογγίτισσα. Ἰδιαίτερα βέβαια καὶ κατὰ τὴν δικὴν μας τὴν γνώμη καὶ κατὰ τὴν πεποίθησιν καὶ ὄλου τοῦ κοινοῦ ἐνεσάρκωσε τὸ δύσκολον ῥόλον τῆς ἡ κόρη τοῦ συγγραφέως ἡ δις Νιόνια Εὐαγγελάτου, πὺν θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε διαισθανθῆ βαθύτατα τὸ πλᾶσμα τῆς εὐγενικῆς φαντασίας τοῦ πατέρα της καὶ κατώρθωσε νὰ τοῦ ἐμφυσησῇ μιαν ζωογόνον δημιουργικὴν πνοήν, πὺν κατέπληξε τοὺς ἀκροατὰς. Καὶ δικαίως. Διότι ἡ δις Εὐαγγελάτου ἔφθασε εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ μετ' ἄπληρη πνευματικὴν προετοιμασίαν· εἶναι λίαν εὐφύμωσ γνωστὴ συγγραφεὺς καὶ κριτικὴ χρονογράφος τοῦ «Νεολόγου Πατρῶν».

Καὶ σὰ νὰ θέλαμε νὰ ὑπογραμμίσουμε τὴν ἔξαιρετικὴν εὐμένεια τῆς τύχης πρὸς τὸ ἔργον αὐτὸ — εὐμένεια ποῦ τὴν ἀξίζουσιν ὅλα τὰ σπουδαῖα ἔργα, — σπανίως παρὰστασις ἐδόθη μπροστὰ σ' ἓνα τόσο ἐκλεκτὸ ἀκροατήριον : Παρῶν ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως μετὰ τῆς κυρίας Τσαλδάρη, τὸ διπλωματικὸν σῶμα, ἄπειροι ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι καὶ σύσσωμος ἡ κοινωρία τοῦ Μεσολογγίου ἔχειροκρότησαν μὲ ἐνθουσιασμὸν αὐξανόμενον ἀπὸ σκηνῆς εἰς σκηνὴν τὸ ἀξιόλογο τοῦτο ἔργον ποῦ πλουτίζει τὸ ἑλληνικὸ θέατρο καὶ ποῦ πρέπει νὰ κίττει αἰ παντοῦ ὅπου γίνονται τοπικαὶ ἔθνικαὶ ἑορταὶ ὡς ἓνα θαυμαστὸ δεῖγμα συγκεκριομένου ὑψηλῆς πατριωτικῆς συγκινήσεως καὶ ἀρίστης θεατρικῆς τέχνης.

ΝΕΟΣ ΑΙΙΟΜΑΧΟΣ